

— Σοσισωπή! — ἐψιθύρισε ἀσθμαίνοντας ὁ Γδόβσκη.

— Πῶς ; ! Στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ...

Καὶ ὅλος ἔξω φρενῶν ὁ Σιουγάγεφ ὤρμησε καταπάνω του.

Πράσινοι γῦροι παρουσιάσθηκαν γύρω στὰ μάτια τοῦ Γδόβσκη. Ἀκούσθηκε ἓνα φοβερὸ οὐρλιασμα. Ἐγεινε θηρίο. Ἄρπαξε μὰ μπρούντζινη ἀρκοῦδα ἀπὸ τὸ γραφεῖό του καὶ ὅλος λύσσα τὴν ἐξεσφενδόνισε στὸ πρόσωπο τοῦ Σιουγάγεφ. Ὁ Σιουγάγεφ ἔπεσε ἀμέσως μὲ τὸ πρόσωπο πλημμυρισμένο ἀπὸ αἷμα, ὁ δὲ Γδόβσκη ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ καταφέρνῃ λυσσασμένα χτυπήματα στὸ πρόσωπο, κατατσακίζοντας τὰ κόκκαλα καὶ ξεσχίζοντας τὰ μάγουλά του...

Γ΄.

Ὁ φόνος τοῦ Σιουγάγεφ ἐπροκάλεσε βαθειὰ αἴσθησι. Σὲ ὅλες τὶς ἐφημερίδες γραφήκανε νεκρολογίες μὲ πολλὰ δάκρυα γιὰ τὸ «μεγάλο καὶ πρόωρα καταστραφὲν ἄλαντον». Στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἐμφανισθήκανε ἢ φωτογραφίες του, καὶ πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκράββατό του ἀκολουθοῦσε ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ θαυμαστάς τοῦ ταλάντου του, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου σφραγίσθηκε μὲ τόσο τραγικὸ θάνατο.

Ἐστερ᾽ ἀπὸ τέσσερες μῆνες ὁ Γδόβσκη ἐδικάσθηκε καὶ χαρακτηρίσθηκε τρελλός.

Εὐρίσκειται στὸ φρενοκομεῖο.

Μπροστά του πάντα παρουσιάζεται τὸ φάσμα τοῦ Σιουγάγεφ. «Πάρε τὰ χρήματά σου καὶ δόσε μου τῶνομά μου!» — φωνάζει διαρκῶς, καὶ ρίχνεται πάνω στὸν τοῖχο καὶ τὸν χτυπᾷ, καὶ τὸν χτυπᾷ.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιστραφῇ τὸ ὄνομα, καὶ ὁ Γδόβσκη λυώνει λησιμονημένος μέσα στὸ μέγαρο τῶν τρελλῶν, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Σιουγάγεφ θὰ κοσμήσῃ βέβαια τὶς σελίδες τῆς ἱστορίας τῆς Ρωσικῆς Φιλολογίας.

[Ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ]
ΓΩΓΟΣ ΑΓΙΑΣΣΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. 1918

ΠΛΕΙΑΔΕΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.

Κάθε φορὰ πὶο γνώριμον τὸν οὐρανὸ ἀντικρύζω,
κι², ὅσο βαθύτερα ἀπ' τὸν πόνο
σ' αὐτὸν τὸν μαῦρο μου ἀδερφὸ τὰ μάτια μου βυθίζω,
τόσο ᾽στ' ἀστέρια του ζυγώνω !

Κι' ὅταν χωριστῶ μὴν ἠδονὴ σ' ἐσένη ἢ καὶ ᾽στὴ λύρα,
ξέρω πῶς πρέπει ν' ἀμαρτήσω :
καὶ δίνοντάς σου μὴ ἀφορμὴ γιὰ ἐκδίκησιν, ὦ Μοῖρα,
τὸ δῶρο σου ἔτσι νὰ ξοφλήσω !

Θάλασσες, θάλασσες ! Μακρεια ἄρμονία ἔστην Εἰμαρμένη,
— κινούμενοι οὐρανοί,
πῶς μὲ μαγεύει ἡ ὀδύνη σας, ἔτους μώλους σκλαβωμένη,
μιὰν ὥρα σκοτεινή,

νὰ βρέχη ὡς πέρα τὶς ἀκτὲς μὲ τὸ παράπονό της·
κ' ἢ κάπανα ἢ ἔσπερινή,
κ' ἀκόμα ὁ ἀφρός ὁ αἰχμάλωτος, κ' ὁ γλάρος,—ὁ δεσμώτης
ἔστη θεία σας καλλονή !

·✱·

Ἐγὼ εἶμ' ὁ βράχος, πὸν ἄπλεχα τὰ βρύα τὸν περιχύνουν
σὰν παραπέτασμα του,
γὰ φυλαχτὸ ἀπ' τὶς θάλασσες καὶ τὶς νοτιές, πὸν ἀφήνουν
τὸν πόνο τους ἔμπροστά του !

γύρω του, πὸν ἀναρίθμητο τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο κινιέται,
τῶν γλάρων τ' ἄγριο πλῆθος,
λὲς σὰν σὲ ἀγῶνα χύνεται, φτεροχτυπᾷ καὶ σβειέται
ἔστης καταχνιάς τὸ βύθος...

Εἶμαι ὁ κισσός, πὸν μ' ὄλον του τὸν ἔρωτα ἀγκαλιάζει
τὰ ἐρείπια ν' ἀναστήση·
καὶ—ἔστὸ λευκὸ τοῦ ὄνειρου του τὸ φέρετρο πλαγιαίξει,
σὲ φύλλα νὰ μαδήση !

·✱·

Ἦταν ἔστὸ κῦμα θὰ σμειχτῆ ἢ νοτιὰ ἢ χουσομαλλοῦσα
—σὰν πρώτη ἀγάπη μισητή—
κ' ὅταν στενάξει ἔξόριστη, βαθειά, τοῦ Πόνου ἢ Μοῦσα
ἔστην πιδ ἀφορχτύπητην ἀκτὴ,

σὰν κρεμασθῆ ἀπὸ πῖνω μου μιὰν ὥριμη φοβέρα,—
μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμον θὲ νὰρθῶ,
κ' ἔμπρὸς ἔστην ὀλομόναχη, ἔστην ἔρημη μπιανέρα
τὴν ὀμμορφιά θὰ ὄνειρευθῶ...

·✱·

Ἦταν ὁ πόνος μου μαδᾷ τῆς δάφνης μου τὰ κλώνια
καὶ βλαστημᾷ τὸν Οὐρανό,
πῶς λαχταρῶ ἕναν καθαρό, τώρα ἀπὸ τόσα χρόνια,
μακρὰ ἀπὸ κάθε ταπεινό !

Θάλασσα, πὸν μοῦ ἐφύλαγες πάντα ἕνα νέο σου χρῶμα,
καὶ μοῦ ἀπαντοῦσες ἔστὸν βαθὺ
τὸν στεναγμὸ μου, ὦ γόησσα, πές μου, θυμᾶσαι ἀκόμα,
πόσο εἶχαμε ἔτσι ἀγαπηθῆ ;

Ἦ δὲν μποροῦ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ Λύρα ν' ἀμαρτήσω :
οἱ Ὀλύμπιοι τὸ μισοῦν τὸ ψέμμα !
κι' ἀφοῦ οἱ Δελφοὶ μοῦ ἐστέρησαν τὴν δίψα μου νὰ σβήσω,
ἄς πῆξῃ ἔστὴν καρδιά μου τὸ αἶμα !

Ἦ Ἄ, τώρα ἡ Μοῦσα ἢ ἀγέρωχη τρομακτικὰ σωπαίνει·
καί, πρὶν ἔτὸ φῶς τὴν ὀδηγήσω,
ἢ Εὐριδίκη ἐχάθηκε ἔτὸ πλάϊ μου : δὲν μοῦ μένει
παρὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω !

ΑΘΗΝΑ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΜΙΚΡΟΣ.

Ἦταν ἡμouνα μικρός, ἔτσι ἐλογόριαζα
σὰ θὰ μεγαλώσω,
— νὰ τὸ δῆτε — τῆς ζωῆς τὰ σίδερα
ποτές μου δὲ θὰ νοιώσω.

Τώρα, τὸ μικρὸ πουλί, πιάστηκε στὸ ξώβεργο
μὴν ἀυγὴ ἑνὸς Μᾶη,
καὶ νὰ φύγῃ μάλιστα, προσπαθᾶει τὸ δύστυχο·
πὸ πολὺ κολλᾶει...

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ.

Στὴ μέση ὁ γήλιος τοῦρανοῦ· κι' ἀπ' τὰ παράθυρά μου
ὁ βένετος γυαλός,
στοῦ ὕπνου τ' ἀποκάρωμα, ξαπλώνεται μπροστά μου
καθρέφτης ἀπαλός.

Καὶ μέσα στὴ γλαυκότη του, οἱ γλάροι ἀραδιασμένοι
φαντάζουν ἄσπροι ἀνθοί.
Κι' ἕνα κατὰ στα πανιά, ἀγέρα περιμένει
στ' ἀγνωστο νὰ χυθῆ...